

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moraliũ ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XX. In Domin. Palmarum. Ecce Rex tuus venit tibi mansuetus, sedens super asinum, & pullum ejus. Matth. 21. Arg. Processio Asinaria.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XX.
 IN DOMINICA PALMARUM.
 Ecce Rex tuus venit tibi mansuetus, sedens
 super asinam, & pullum ejus.

Matth. 21.

ARGUMENTUM.
 PROCESSIONE ASINARIA.

N Illus omnino est, qui glorioso, hac luce, Christo adornato triumpho non applaudit; nemo, qui pompæ ipsius, seclatis Pharisæis, non velificetur. Aud. Discipuli ex voluntate ipsius ignobile adducunt jumentum, ut vel in ipsa humilitate splendidissime triumpharet, qui magnitudinem, ac sublimitatem omnem transcendit. Ex turba alii mutilant ramis arbores, & callem exornaturi prosternunt. Alii vestimenta sua sinuabant sub plantis ipsius, quatenus vel in vili amictu fastum aliorum proculcarer, vel ex eodem deditioem, devotionemque ipsorum colligeret. Pueri tantò gloriosius, quanto innocentiùs Pæana, elatis palmis,

occinebant: Hosanna Filio David ingeminantes.

Eundem in finem Vos hîc Auditores meos coadunatos conjicio, ut fervorem hujus coronæ æmulemini, ut eum eadem ejusdem ingressum in spiritu cohonestetis; vosque deditissima subjectione eidem substernatis. Quid ego? Solusne otiosus spectator adero? Absit id à me. Memor officii mei, asinum apprehendam, & deducam. Sed quò? Videamus.

NARRATIO, AC PARTITIO.

Viget etiamnum multis in partibus receptissimus mos, ut in memoriam hodiernæ triumphatricis pompæ, scholæ triviales Asinum phaleris exornent,

ornent, eundemque ex scholis, per compita, ad atrium templi comitentur. Nec mihi quicquam occurrit aliud, quàm ut iisdem itineribus insistam, & in iis, pro eodem asino nostro diverforium quæram.

S. I. *Prima statio Asini in schola.*

II. **E**T primo quidem ingressu sapientissimè mihi videtur ducendus ad scholam. Est enim illa percommoda, & multorum ejusmodi capax animalium; multi inibi inveniuntur de genere ipsius fraterculi, qui de istius accessione sibi plurimum gratulabuntur. Togatus licèt sit, & Apostolico insignitus paludamento hodiernus asinus; attamen in cerebro pulmentum reconditum circumfert: suppari ratione benè multi Studioforum, etsi pallium philosophicum gestent, asininos nihilominus mores, ac genium nequam deponunt. Non omnes, qui se laureatos Poëtas venditant, Hypocrenem epotârunt. Nec omnes, quibus mitra, & epomis imponitur, sapientiam eo ipso induunt, sibiq; maritant. Nec omnes, qui Gymnasia, Academiasque frequentant, cum Platone, aut Aristotele conferendi. Virtutis, & excellentiæ insignia, multi etiam citra virtutem, dignitatem, meritum consequuntur. Plerumque, ut Asinus ille Luciani Leonis exuvio ad arrogantiam utebatur, ita illi solâ Studiofi gloriantur nomenclaturâ.

III. Hodiernus asellus nuspiam incedit sine matre, ubique eam sequitur, uberibus adhæret; haud secus, & isti aselli scholastici nunquam de matre, de lacte cogitant; & si quando paululùm aveluntur, mente semper infixam gestant,

ejus memoriâ labia lingunt, & imprimis approximante dominica Palmarum, ad matrem, ad ubera licentiam extorquere satagunt. Et quemadmodum illæ vaccæ Philisthinorum, quæ jugum necdum traxerant, tamen acceptâ arcâ Testamenti, abierunt vias suas mugientes: ita & isti vituli asinari eas æmulantur; & quamvis imperio parentum Musas sequantur, tamen identidem remugiunt, & matrem inclamant.

IV. Deficiente quondam, inter adaquandum asinû, Lunâ, credita est à simplicibus per asinum epota; siquidem imago illius proximè in stagno conspecta, illico nube interveniente disparuit. Subsimili deliriò matres nonnullæ de filiis suis ominantur, & ariolantur, eos nimirum omnium dignitatum, ac pinguium beneficiorû splendorum, in lunæ mutabilitate adubratos, devoraturos, ipsis interea in asinina mente, & statu perseverantibus. Jure itaque ad hoc diverforium deducendus videtur asinus hodiernus.

V. Sed quid faciet ibi, vel quid de illo fiet? Latet me quid de aliis; meliùs profectò sibi consulerent, si opificio sese honesto manciparent, quàm tempus incassum in pulvere scholastico insumerent. Hic autè meus, vel potiùs Christi, quem duco, Instructorem, ac Pædagogum perbellè aliorum Studioforum ageret; utpote qui primus æternæ Sapientiæ voces in porticu stabuli excepit à Numine, Peripatetico effecto.

Et ne me ludere in ludo vestro literario putetis, ille imprimis vos edocturus est, vel suo exemplo primitias ætatis DEO consecrandas, & à teneris jugum

Luna epota ab asino.

Asini pulcrus docet, à teneris DEO servandus.

Y

jugum

Asinus ad scholam ducitur.

Studioforum nonnullorum asinini mores.

jugum illius esse subeundum. Hæc prærogativa mei aselli est, quòd nemo ante Christum illius dorso inequiter verit. *Supra quem nemo hominum sedit.* Hæc illius excellentia, quòd ante omnes clitellas alias, Christum farcinam levem in se suscepit. Hæc dignitas illius, quòd nullius alterius jugum antehac succollaverit. O verè sapientes! ô verè beatos! qui illum hæc in parte æmulati fuerunt. *Bonum est viro, modulatur Jeremias Vates, cum portaverit jugum ab adolescentia sua.* Proficuum imprimis est ab ipsa infantia deditum esse pietati, & ad vitam austeriorem, ad disciplinam rigidiorum, ad sanctitatis apicem manuduci. Cujus causam innuit Sapiens in suis Proverbiis dicens: *Adolescens juxta viam suam, etiam cum senuerit, non recedet ab ea.* Difficulus eraditur quod rudibus annis imbitum est. Nemo lanarum conchylia ad pristinum revocet candorem; aut quercum annosam à teneris arcuari cœptam ad priorem rectitudinem. *Adolescens juxta viam suam, etiam cum senuerit, non recedet ab ea.* Haud secus ac testa recens, & saporem, & odorem, quo primùm imbutus fuerit retinebit.

Thren. 3.
27.

Consuetudinis vis.
Prov. 22.

Spec. Ex-
emp. 217.
167.

VI. In Speculo exemplorum legimus visam esse à quopiam SS. Patrum processionem, in qua junioribus crucem Angelus præferbat; Adolescentiores eam manu sustentabant; Senes dorso arcuato eam ægerimè succollabant. Qua visione profectò nihil aliud indicatum est, quàm jugum Christi tam leve esse in pueritia, captivas sibi facientibus ejus ætatis delicias, quasi no-

mine eorum cœlestes Genii illud traherent, onusque omne in se derivarent. At verò qui jam ætate in adulta manum aratro admovet, onus prope intolerandum, illud jugum leve Christi esse existimat. Ac proinde: *Bonum est viro &c.*

Adhæc Professor hic Asellus in dubio, ac bivio iter probè expediet, planamque ad cœlestem Jerusalem vos edocebit. De eo enim tradit S. Marcus, quòd ex bivio sumptus fuerit, & viam Jerosolymam versus ingressus. Et vos mei, Domini Studiosi ubi statis? ubi moramini? Nonne in bivio inter virtutes ac vitia; inter statum sæcularem, ac religiosum, inter Jericho, ac Jerusalem, id est inter viam salutis, ac perditionis? Estote itaque Hercules, & quantumvis via perditionis vobis mollis videatur, blandiorque, ac rosas aspersa; hæc verò durior dumisque obsita nihilominus istam duce Asello arripite, & in simplicitate cordis vestri cum eodem non jam ad terrestrem solo nomine duntaxat celebrem, sed ad cœlestem contendite. Nam quantò via illa in Jericho prima fronte blandietur speciosius, tantò in exitu cruciabit crudeliùs. Hæc verò quòd asperior visa fuerit in primordio, eò amœnior evadet in exodo.

VII. Edocturus vos, ut alia mittam, auritam attentionem in templo, ac gymnasio. Observate ipsius aures, & auritum inter omnia animalia asellum meum deprehendetis. Ad hanc normam suos discipulos quinquenni formabat silentio Pythagoras. Noverat enim probè olim elocuturos, qui ante

Asinus docet viam.

Marc. 13.

Item attentionem.

ante mordicus linguæ suæ temperasent. At mei Studiosi, quia potius linguati sunt, quam auriti, quia quidquid imbibunt, actutum effundunt; mirum non est, si subinde hæreat aqua, & nihil ad rem eloquantur. Itaque ut Sapiens quondam ad formicas vos amandavit: *Vade ad formicam ô piger*: ita ego vos ad asinum ablego. Ito ad Asinum ô insipide, disce ab eo frugalitatem, disce obedientiam, disce viam; disce jugum Domini portare, & non jugum trahere Diaboli à juventute tua. Doctorem habes egregium Asinum, dummodo non tantopere in vitiis naturæ, quam in virtutibus eum sequi adnitaris.

Aptissimè igitur, commodissimèque hoc locandus videtur hospitio Asellus hodiernus, in quo, & suos est habiturus æmulos, & discipulos. Unum duntaxat vereor, ne eum perinde, ac alios pudendo ludibrio stramineâ coronâ dehonestent, aut alio probroso stigmate, quod multis proclive est, notatum exturbent.

§. II.

Statio altera in plateis.

VIII. **P**ROgrediamur ergo mi Aselle, & compita petamus. Eja quot hîc pro te diversoria. Vix credo domus est, in qua vel uxor, vel maritus in asino subinde non equitet, & quod mirêre, illa sapiuscule primatum obtinet. Ergo apud hosce in obsequiis esse, & stipendia mereri fors poteris?

Attamen & hîc subvereri cogor, ne

rua abutantur patientia, & ubi parte ex una hætenus asinus conscensus est, jam etiam ex altera clitellæ imponantur. Nolo etiam novam hîc condere Arcadium, ubi imprimis principantur, qui agasones agunt. Etenim si turpe est, ac probrosum mulieri honestæ equitem ementiri; multò infamius, & ab humanitate omni alienum in asino equitare. Nihil enim tam proprium hominis est; nihil quod insignius illum ab aliis procreatis rebus, & maximè belluis distinguat, ac mâsuerudo. Tolle hæc ab homine, brutum fiet, aut degeneri barbarie odiosus, aut infamium Lemurum persimillimus. Character, quo separatur à belluis, & divinam participat naturam excellentissimè, in hac una emicat virtute.

Quum Numen optimum Eliæ Vari pollicitum fuisset, se eidem manifestaturum in visione, primùm auditus est spiritus grandis, & fortis, subvertens montes, & conterens petras ante Dominum; subinde commotio, post ignis; ad extremum sibilus auræ tenuis, in quo Deus, tanquam in effedo honoratissimo ad Prophetam adlabebatur. In hoc facto recondita esse ingentia mysteria ipse modus procedendi contestatur. Numquid enim incassum tor ante se Præcursores, & veluti hastatos præmisit in spiritu grandi, ac forti milites? Numquid frustra concussi suis sedibus montes, contrita Alpium pectora? Numquid citra causam turbo, & flamma præcessit? Edicat Procopius nobis, quid sentiat: Ut ostenderet, ait, quòd facile sibi sit fulmina de cælo latè cladem ferentia demittere, orbis

*Iracundia
dehonestat*

3. Reg. 19.

Deus quomodo apparuit Eliæ

*Procop. in
lib. 3. Reg.*

molem quatere, terram impiis in tumulum aperire, vi procellarum commovere omnia, atque evertere. *Sed placet mihi mansuetudo, inquit; Non in spiritu, non in commotione asinus, sed in animi placabilitate.* Eam ob rem in sibilo auræ tenuis apparuit, ut nos edoceret mansuetudinem, & dulcem quandam, sedatamque humanitatem divinum quidpiam esse, Deique moribus conveniens; & scdare Numinis imaginem, quisquis in spiritu turbido, ac impotente; in mente iracunda, ac fastuosa, in voce tonante, ac fulgurantibus oculis coram aliis apparet.

Ergo si notâ, ac caractere divinitatis, immo & humanitatis privari reformidamus, eliminandus est hic asinus in quo equitare offensi consueverunt, evacuanda est omnis ira, & animus ad clementiam componendus.

§. III.

Statio tertia in Curia.

IX. **H**Æc etsi asellum meum minime concernant, utpote genere distinctum ab ipsis, progrediendum mihi tamen ultra, ne vel in nomine vitium prætulisse videatur. Sed quò? Apparet hinc prope domus alta, & splendida, ne dicam basilica, curia nostra. At numquid pro te Asine? Cur non? Etenim ille idiota, quem vulgari Calepinò asinum indigetamus, altissimò nonnunquam pollet consilio, & veluti ex Tripode fundit oracula. *Confiteor, inquit Verbum incorporatū, tibi Pater celi ac terre, quia abscondisti hæc à sapientibus, & prudentibus, & revelasti ea parvulis.* Certè in suam aulam eadem Increata Sapia, non Oratores, non Philoso-

*Simplices
audiendi.*

*A DEO
electi.*

phos, non sapientes, sed simplices, & idiotas adscivit: *Videte, scribit Doctor gentium, vocationem vestram fratres, quia non multi sapientes secundum carnem, non multi potentes, non multi nobiles; sed quæ stulta mundi elegit Deus, ut confundat fortia, & ignobilia mundi, & contemptibilia elegit Deus, & ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret, ut non gloriatur omnis caro in conspectu ejus.* q. d. Videte, & reflectite vos ad primum illius in hunc mundum ingressum, quos assistentes habuerit, nonne bovem, & asinum? Videte, ac observate, quibus primum grande nativitatis ipsius sacramentum revelatum; nonne pastoribus vigilantibus juxta gregem suum? Videte, & expendite, quos subinde collaterales amicos elegerit, quosnam socios mensæ, principes Ecclesiæ suæ, nonne rudes retium magistros, inconditos, ac unius artis opifices?

X. Quorsum hæc? An ad convitium Sapiens adducta? Neutiquam. Sit suus sapientibus locus, sit honos, sit auctoritas. Quod oculi sunt corpori, id sapientes communitati. Perperam æquè illi citra oculos, ac isti citra sapientes prospectum est. Vulgatum illud Platonis: Tum primum beatas fore Respublicas, si eas, vel studiosi sapientiæ regerent, vel earum rectores studere sapientiæ contigisset. Plurima in civitatem redundant emolumenta, si moderatrix præstò fuerit Sapia. Quorsum itaque Asellum meum illuc compello? Eo non nisi sine, ut & simplicis non semper spernatur sententia; ut & ipsis dicendi campus pateat, & auris; ut curia sit asy-
plum

*1. Cor. 1.
26, 27.*

*Sapientis
rectores
urbium.*

Curia finis

plum deorum, quo cuius accessus ad vota sua exolvenda pater, Nunenque invocandum, ac placandum.

*Asinus
Symb. Sa-
pientia.*

Relinquendus forsitan hoc loci meus asellus, imprimis cum illum sapientiae symbolum apud secretiores Hebraeos fuisse tradat Pierius, cujus ideam constituunt *Saphiroth*. Verum non forensis, aut prophanus jam hic asinus, ex quo Dominum rectorem passus est. Haudquaquam ultra colla submitter sarcinis vestris saecularibus portandis, (quibus forsitan illum oneraretis) qui onus caeleste portare didicit.

*Pier. in
Hierogl.*

*Brev. Rom
27. Maji.*

Joanni Etrusco sanctae Ecclesiae Romanae Antistiti, ac Martyri, quum ei nobilis vir ad Corinthum equum, quo ejus uxor mansueto utebatur itineris causa commodasset, factum est, ut equus subinde remissus Domino, ita ferociret, ut fremitu, ac totius corporis agitatione, semper deinceps Dominam expulerit, tanquam indignaretur mulierem recipere, ex quo sedisset in eo Jesu Christi Vicarius. Id ipsum ne aliis eveniat, reformido, si abuti meo asello, ad onera forensia portanda contenderent.

§. II.

Statio quarta in Templo.

*Asinus in
templum
ducitur.*

XI. **R**Ectius ergo jumentum meum ad Basilicam dirigam, siquidem Christi Domini contactu aliqua ratione, piis non nisi usibus consecratus est. At hic item, cum tam multa sint praesepia, ad quodnam eorum statuum? Non videtur aptius, quam ad exedram meam. Hic enim si naturam suam non exuerit, mores minimum asininos dediscet.

Commiscuntur Poetae, incantationibus Medae veneficae homines in asi-

nos transformatos. Experimenta item, & millenis testimoniis est comprobatum, id a sagis aliis, vel arte delusoria, vel efficto ex ambiente aere habitu ferino, vel veris pellibus aliunde allatis, & adaptatis factum fuisse. Possunt id dico incantationibus suis venefici, & non poterit sacratiore carmine Ecclesiastes, ut eandem feritatem exuat; vel transmutet? O quot ad alias exedras, vel etiam istas, brutorum deposito genio, non humanum duntaxat, sed angelicum sensum receperunt! Quot illorum, qui alios canum instar allatrare soliti, hic didicere pro inimicis orare? Quot lupi transformati in agnos mitissimos? Quot accipitres hic transiere in columbas? Quot corvi conversi in cignos? Quot upupae in alaudas &c. Quemadmodum enim cuncta verbo Domini formata sunt; ita eodem reformari queunt. De uno itaque cur id non sperem asello?

Quod si id minimum evicero, moribus certe imbuam politioribus. Redarguam illius stoliditatem, calcaria subdam tarditati, castigabo inverecundiam, aliosque ipsius mores sordidissimos refingam, quatenus meliori vitae sese redonet.

XII. Id duntaxat subvereri cogor, ne me descendente, ipse in mei confusionem conscendat.

Recenset Sigonius, asinum Murinae, *Asinus rudi-
dit in ca-
thedra.* (ni fallor) in suggestum evasisse, in eoque ad terrorem multorum rudisse. Solemne id ipsum est nostratibus, qui dum plane stolidi sunt, tamen arrudere concionanti, ipsius carpere, taxare, exenterrare sacras orationes assolent. Non sinam ergo, ut hic advinciatur, mihi met alapam inflicturus.

*Sigon. de
bell. Ital.
lib. 9.*

XIII. Capiam proinde aliud confilium, & ad sacra tribunalia eum sistam. Ibi enim alios video palmeos, vel fatiùs palmares asinos, qui computruerunt, ut iumenta, in stercore suo, qui totius anni ambitu congesta dorso onera gravissima deponere, ac vinculis, quibus constricti sunt, eximi gestiunt. Quod ut ritè faciant, velim ut morales asini, ab hoc naturali artem addiscant.

Asini sagacitas.

De eo perhibent Naturalis Philosophiæ authores, quòd cum sale onustus ageretur per fluvium, & casu impegisset, clitellâsque sale impletas demersisset, evadens ex flumine, cum cerneret sale defluere, seque onere levare; alterâ die, idem flumen trajiciens, sponte, & ultrò sese lymphis demersit, jacuitque quoad sal diffluxisset. Vobis, mei palmei asini, si cum isto exonerari contenditis, id ipsum faciendum est, & cor postfluvio lachrymarum, ac labro pœnitentiæ immergendum. Non satis Vobis est, assistere sacro tribunali, vestrasque emussitare culpas; nisi cor scindatur contritione, & amarissimo dolorum, de Deo offenso conceptorum, Oceano diluatur. Lachryma enim est, quæ extinguit gehennam, solvit pœnitentem, ligat, ne ultra nocere queat, ipsum Zambulon.

XIV. Secretarius Incorporatæ Sapientię intimus, vidit quâdam ecclasi septem Angelos, quorum singuli tubas flatu suo animabant, & de sexto Angelo loquens, testatur audivisse vocem ab altari prodeuntem, quæ ei præcipiebat: *Solve quatuor Angelos, qui alligati sunt in flumine magno Euphrate. Quæro, quinam hi sint Angeli, quisnam eos*

Apoc. 9. 14

in flumine advinere? Et audio Interpretes passim decidere, malos fuisse genios, concatenatos pœnitentiâ incolarum, & retardatos, ne nocerent. Ita Ribera: *Quatuor Angelos, de quibus nunc sermo est, ex majoribus esse arbitrator, quibus commissum est, ut per se, & per inferiores spiritus infestent quatuor partes terra, nitentes impedire hominum salutem, eosque in idololatriam, & in omnia peccatorum genera inducere.* Itaque dæmonia homines aggressura, & ad scelera stimulatora, alligata sunt, absque viribus, armis, ac telis. *In flumine magno Euphrate.* Nonne autem id flumen est, quod Babylonem pertransit? Nullus dubitat. Nonne id flumen, supra quod Hebræi captivi sedebant, & flebant, suisque lachrymis undas præterfluentes augebant, ac ditabant? *Super flumina, lamentabantur, sedimus, & sivevimus, dum recordaremur tui Syon.* Ecce ergo, quare in hoc flumine cæterni sint Lemures? Ecce, ubi vires suas amittunt? Ecce ubi armis, & officii suis nequicquam officere queunt; ubi nimirum sinceræ lachrymæ, vera contritio in vinculis constrictos tenet.

Diabolus lachrymis alligatur.

Ribera h.

Psal. 136. 1.

Utinam & nos iisdem scelera nostra expiaremus, profectò redderemus eum inermem, & enervem, vinculisque constrictum teneremus. At quia annum sæpè integrum transigimus, quin cum dolore delictorum nostrorum veniam exoremus, & confiteamur, aut ex sola consuetudine id præstamus, ac cæremonia, idcirco triumphum de inimicis nostris haud assequimur, diabolus insultat, & invalescit. Immergamus nos ergo, & ex intimis medullis doleamus,

mus, quòd DEUM nostrum offenderimus, illius cumulata in nos beneficia neglexerimus, tantum vitæ in delitiis, ac voluptatibus perdiderimus, tantum divinis ejus oblectati fuerimus imperiis. Ita fiet, ut cum asino exonerati, in flumine sentiamus jugum Domini suave, & onus ejus leve.

Relinquendus itaque hic mihi esset, si apostolicis manibus non esset solutus. Aliò ergo ducam liberum jam & expeditum à vinculis necesse est. Quò tandem? Nusquam dignius, ac congruentius, quàm ad crates, ad altare, ad Christum. Nihil enim novi, asinos ad Christum sub eucharisticis speciebus latentem accessisse, ac deveneratos esse.

*Asinus
cultor Eu-
charistia.*

In Vita S. Antonii de Padua id prodigii refertur. Quidam præfractæ mentis hæresiarcha, quum propalam inficiaretur præsentiam Corporis dominici in sacra Synaxi, à S. Antonio evidentibus S. paginæ, ac sanctorum Patrum testimoniis, argumentorumque vi eò adductus, ut ori frænos imponere sit coactus. Verùm ut est impudens hæresis, in luce meridiana palpat, ac diverticula quærit: ita & hic ejusdem veritatis mysterium prodigio comprobari expetiit. Annuit Sanctus, &, quodnam tandem signum intenderet, sciscitatur. Cui ille: Domi meæ asinum habeo, cui triduo pabulum subtraham, & quarta die tu illi tuum panem sacrum propones, ego avenam monstrabo. Quòd si asinus neglecto pabulo suo ad panem tuum sacrum conversus fuerit, victas dabo manus, & firmiter me crediturum recipio, ac

juro. Comprobata utrinque conditio; & triduo evoluto, adductus est asinus ad limina templi, proposito hinc ab Heterodoxo pabulo jumento, inde à S. Antonio pane Angelorum, & addito eidem imperio, ut DEUM, quem in præsepi suus frater deveneratus erat, hic ipse pariter præsentem coleret. Et ecce, inauditum spectaculum parer illico asinus, & poplite lunato Numen suum contestatus adorat. Quod videntes, qui in coram aderant, Deo meritas persolvère grates, & hæreticus perfidiâ ejuratâ, fidem suscepit.

Per simile quidpiam recenset Historia Societatis nostræ, nimirum in pago agri Tarvisini, cui Salzanum nomen, Laurentium quemdam Sacerdotem, cum epulum Eucharisticum ad ægrotum citra pompam, comitarumque deferret, asellos quospiam extra oppidum offendisse, qui cum Presbytero occurrissent, veluti sentirent, quod ille deferret, ex utroque viâ latere repente discretos procubuisse in genua. Sacerdotem verò ipsum, uno puero comitante, re, novitate attonitum, medium inter mites ambulasse quadrupedes; eas verò quasi pompam ducerent, præeuntem fuisse secutas, & Presbytero in ædes ingresso, constitisse præ foribus, nec inde prius abiisse, quàm is ab ægro reversus, eos ad sua pascua cum benedictione dimitteret.

*Asini comites Sacerdotis.
Hist. Socie.
tom. 1. l. 2.
n. 27.*

An quidpiam talis obsequii, ac reverentiæ hodiernus asinus Domino exhibuerit, tabulis mandatum non est. Verosimile tamen id præstitisse, quod tantam addecebat Majestatem, quodque ab ea exigere senserat. Tanta vel
brutis

brutis animantibus inest erga Numen observantia; tam mancipatus ad ejus cultum ipsorum genius. Prò pudor! & nos quoties tanquam stipites adstamus, sine ullo & sensu devotionis, & debitæ subjectionis testificatione; ut vel inde liquidum evadat, in nobis aut fidem, aut religionem vacillare.

Profectò si ex mediis silvis Ethnicorum quispiam huc intraret, & me de præsentia Domini in sacro epulo differentem audiret; & ex altera parte tantam in multis, imprimis in Studiosis nostris irreverentiam cerneret, nunquam sibi persuadere posset, illos verbis meis pondus habere, aut dictis assentiri, quum alii in aulis, aut curiis, coram suis Summatibus, & Magistratu, hi coram suis Præceptoribus multò observantiores sese exhibeant.

Discant itaque hi, quicumque ii sunt,

vel à brutis animantibus, quantà deinceps reverentiã assistere sacris Altaribus, aut sacrificiis debeant. Discant vel ab asino, lunare poplites, & se opus manuum Domini, ipsius omnino subiectum arbitrio contestari. Discant esse Christophori, & Christum non tam in corpore, quàm in mente circumferre; nec tam in tergo, quàm in moribus ostentare.

Ita credo futurum, ut ab eodem triumphatore nostro jam non in terrestrem, sed in cælestem Hierusalem introducantur.

Largire id nobis Christe JESU, qui accuratiore studio nos perditos, quàm olim Saul parentis sui asinos quæsierat, reducere conatus es, ut & homines, & jumenta per te salutem consequantur.

Fiat.

DOMINICAM PASCHATIS V. TOMO SECUNDO.

